

Vorige levens

**De ene
sterrenpoort
is de andere niet**

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele wordt door een vriendin uitgenodigd voor een *Stargate*-bijeenkomst in Zandvoort. “Iets met mediteren en koperen buizen die een energetische toegang vormen tot het universum”, zo krijgt ze vooraf te horen. Spannend! Of valt dat toch een beetje tegen? Marianne: “De open metalen buisconstructie deed me denken aan de keren dat ik als kind in een bungalowtent op de camping verbleef.”

Stargate

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Monika belde. Ze nodigde me uit om deel te nemen aan een Stargate-bijeenkomst in Zandvoort. Ze wilde er weinig over kwijt, want zei ze: “Je moet het zelf ervaren!” Monika ken ik als sympathieke therapeute en masseuse, die ook aan *Egyptian Healing* doet. Ze loopt tegen de zeventig. Roodgeverfde haren, een fors postuur. Je kunt haar uittekenen in turquoiseblauwe lange, wijde jurken en zelfgemaakte rinkelende armbanden en halskettingen. Zomer of winter, haar blote voeten steken steevast in open sandalen. Een kleurrijke vrouw, met het hart op de goede plaats. Meestal laat ik me alleen overhalen tot spirituele bijeenkomsten als ik vooraf tot in detail ben geïnformeerd. Eind jaren negentig zag ik de sciencefictionfilm *Stargate* in de bioscoop. Een film waarin onderzoekers door een magische blauwe poort reïscenden en in contact kwamen met *aliens*. Wat kon ik bij Monika verwachten? Ze hoorde de aarzeling in mijn stem en haastte zich te zeggen dat mijn partner natuurlijk ook van harte welkom was. Of ik dan wél zin had om te komen? Alsof mijn nuchtere echtgenoot hiervoor te porren is, dacht ik. Bijeenkomsten met een spiritueel tintje laat hij negen van de tien keer aan zich voorbijgaan. Ik beloofde dat ik het hem zou vragen en dat ik zou terugbellen. Verrassend genoeg reageerde manlief positief: “Een ontspannende meditatie in Zandvoort. Mooi, dan kunnen we daarna samen naar het strand.” Hij dacht in termen van een relaxmeditatie en een vrije middag die handig te combineren viel met een strandwandeling. Ik belde Monika terug: “We komen!”

In Egyptische sferen

Op een zomerse zaterdagochtend reden we naar Zandvoort. Bij binnenkomst in Monika's woning viel meteen haar voorliefde op voor alles wat met Egypte te maken had. Alle muren, inclusief die van de toiletruimte zoals ik later zag, waren behangen met foto's van reizen naar Egyptische piramides en tempelruïnes. Op tafels, kasten,

‘De Sterrenpoort is een interdimensionale doorgang tot hogere dimensies’

boekenplanken en vensterbanken stonden beeldjes van zo'n beetje alle Egyptische (half)goden die ik ken, gebroederlijk naast brokken bergkristal en tientallen goudkleurige replica's, van groot tot klein, van de Ankh. Ondanks de vele voorwerpen, was de sfeer rustig en sereen. Op een lage marmeren salontafel in de woonkamer stonden vier keramieken geurlampjes met brandende waxinelichtjes. Ik rook salie en lavendel. De andere deelnemers druppelden binnen, tot we in totaal met zijn zessen waren: Monika, drie vrienden van haar, mijn partner en ik. Het was gezellig. In de tuin spraken we over therapie, *healing* en spiritualiteit. We dronken kamilletee en aten Monika's zelfgebakken appeltaart. De uren vlogen voorbij. Rond half vier zag ik dat het middagje strand er niet meer in zat, want de Stargate-meditatie moest nog beginnen. Monika vertelde, “dat de Sterrenpoort een interdimensionale doorgang vormt tot hogere dimensies, met *healing* tot gevolg voor wie onder de poort mediteert”. Automatisch zou tijdens die meditatie “ons DNA worden gereset, omdat de poort toegang geeft tot superbewustzijn”. Ze vulde aan: “Het gecreëerde energieveld onder de Sterrenpoort brengt ons in een diepe trancestaat. Dit komt door de heilige geometrische structuren, oftewel de vorm van de constructie, en het materiaal van de buizen van de poort. Er staan ons vandaag enorme transformaties te wachten. Misschien maken we contact met buitenaardsen of Opgestegen Meesters.” Ik dacht ogenblikkelijk aan een

‘Er staan ons vandaag enorme transformaties te wachten’

vriend van me, die aan automatisch schrift doet. Hij meent vaak in contact te staan met zulke Meesters, al denk ik dat zijn eigen onderbewustzijn een grotere rol speelt dan hij zelf vermoedt. Mediteren onder de *Stargate* wilde ik best zelf ervaren en eventueel geloven. Monika: “De frequenties die we al mediterend bereiken, openen onze herinneringen aan voorgaande levens en karma wordt vanzelf opgelost.” Zou dat werkelijk zó eenvoudig zijn? Bij cliënten die trauma’s uit hun verleden afronden, zie ik toch echt dat het meestal hard werken is om catharsis te bereiken en *healing* te bewerkstelligen. Dit zou nu zomaar uit de lucht komen vallen? Ik riep mezelf tot de orde. Ik moest niet zo sceptisch zijn en me openstellen voor wat komen ging. De aanloop naar de Stargate-meditatie had wat mij betreft lang genoeg geduurd. Het was na vijven en ik begon trek te krijgen in een broodje kaas. Gelukkig, eindelijk liep Monika naar de deur van haar slaapkamer, die tot dan toe gesloten was gebleven. Met een theatraal gebaar opende ze de deur en blij lachend verkondigde ze trots: “Dit is hem dan, *mijn* Sterrenpoort!”

Igloachtig gevaarte

Boven op een groot tweepersoonsbed - met een dekbedhoes waarop de afbeelding van een gevleugelde farao te zien was - stond een open geraamte van dunne koperkleurige buizen. Een iglo-achtig gevaarte, op het bed neergezet, dat bijna het plafond raakte. Om het bed heen bleef een smal looppad over. De open metalen buisconstructie deed me denken aan de keren dat ik als kind in een bungalowtent op de camping verbleef. Met mijn ouders zetten mijn broer en ik alle genummerde aluminium tentstokken in elkaar. Zo'n buizending stond nu boven op dit tweepersoonsbed. Alleen een tentzeil dat eroverheen getrokken kon worden, ontbrak. Monika's Sterrenpoort had ik me anders voorgesteld, meer als de imposante, blauwe ringpoort uit de *Stargate*-film. Mijn man wachtte rustig af op wat komen ging. Daar kon ik een voorbeeld aan nemen; ik verborg mijn teleurstelling. Monika regelde een achtergrondmuziekje en ging onder het hoge buizenframe liggen, in het midden. De anderen mochten rondom plaatsnemen, zittend op het slaapkamertapijt, met de ruggen tegen het bed aan en het hoofd bij of onder de buizen. Monika vroeg ons de ogen te sluiten en met zachte stem leidde ze de groepsmeditatie. Ik deed mijn best, maar vond het moeilijk om me over te geven aan haar fluisterende woorden. Iedere keer dwaalde ik af met mijn gedachten. Naar dat ene vorige leven in Soemerië, waar ik als jonge priesteres lang moest neuriën, samen met andere 'zusterpriesteressen' om in trance te raken, voordat we

energetisch konden reizen met ons zielsbewustzijn. Reizen tussen de sterren en contact maken met lichtwezens van andere planeten was toen gewoon. In een zonetempel mediteerden we bij een grote ronde platte steen, géén poort. We visualiseerden simpelweg met gedachtenkracht een energetisch veld en daarna een speciale doorgang naar andere dimensies. Ik vond dat destijds een saaie, tijdrovende bezigheid. Ik vroeg me af wat die buizen van nu toevoegden. Zou het sneller gaan?

Star Trek

Ik dacht aan ons geplande stranduitje. Stiekem keek ik op mijn horloge, bijna zes uur! Als de anderen mijn rommelende maag maar niet hoorden. Ik deed mijn ogen weer dicht - en af en toe open - om naar de rest te kijken. Iedereen was in diepe trance verzonken. Hoe deed ik dat reizen met de ziel ook alweer in het oude Egypte? Daar was uittreden en kosmisch reizen eigenlijk voorbehouden aan ingewijde mannelijke priesters. Een kwestie van stil worden, naar binnen keren en goed focussen. Op die manier - en met behulp van de Ankh - creëerden ze hun persoonlijke intergalactische poort. Als dienende, vrouwelijke leerling-priesteres moest ik vooral toekijken en mijn mond houden. In een ander leven, eeuwen later, in een Griekse tempel, richtte ik me op helderzien en genezen. Heel af en toe werd daar, net als in Soemerië en Oud-Egypte, gereisd met de ziel. Het principe was ongeveer hetzelfde: stil worden, goed focussen, uittreden en 'reizen' met een deel van je zielsbewustzijn. Als het niet lukte, omringden we ons met stukken bergkristal, om ons energieveld op een hoger trillingsniveau te krijgen. Mediteren vond ik tegenvallen, 'reizen' naar andere dimensies had amper mijn interesse. Daarentegen vond ik mijn aardse lichaam in Griekenland veel boeiender. Inmiddels had ik kramp in mijn benen van het op de grond zitten in een onnatuurlijke houding, zo met mijn hoofd half onder de Sterrenpoort. Anderhalf uur later sloot Monika de gezamenlijke sessie af. “Ik ben opnieuw naar de Plejaden gereisd”, riep ze vrolijk. “Het is daar zo geweldig! Vertel, wat hebben jullie ervaren?” Eén van haar vrienden had tijdens zijn spirituele reis oranje lichtwezens ontmoet. Wat hij vertelde leek op een aflevering van *Star Trek*, waarin de meest vreemd uitgedoste buitenaardsen te zien zijn. De andere vriend sprak lyrisch over zijn ontmoeting met een engelachtig wezen. Monika keek me vragend aan. Ik schudde 'nee' met mijn hoofd en zei: “Sorry, ik had moeite om erin te komen, ik heb niets gezien.” Mijn man keek me verbaasd aan en zei: “Wat gek, jij ziet altijd van alles, maar nu heb ik voor de verandering wat gezien! Ik geloof niet echt in vorige levens en dat je daarvan wat kan weten, maar dankzij deze poort zag ik mezelf in Oud-Egypte. Ik was daar een bouwmeester, in dienst van een of andere farao. Ik maakte calculaties voor de bouw van een kleine piramide, het toekomstige graf van de farao. Hij wilde dat die er net zo uit zou komen te zien als de Grote Piramide.”

De enige echte Stargate?

Mijn man vertelde over de verzengende hitte die hij voelde tijdens de meditatie, hoe de woestijn groen en vruchtbaar

‘Er gaan geruchten dat zich in een ruïne in Irak de enige echte Stargate bevindt’

was, over goden die hij aanbad, over slaven die hij aanstuurde bij de bouw. Hij sloot af met: “Ik herinner me dat ik als klein jochie op de kleuterschool aan de juffrouw vertelde dat ik precies wist hoe ik een piramide moest bouwen. Van klei boetseerde ik een voorbeeld, om te laten zien dat ik dat echt kon: in de vorm van een piramide met de kop van de Sfinx van Gizeh. Ze vond het raar, lachte me uit en zei dat ik beter een asbak kon kleien.” In plaats van een geplande strandwandeling, kwam manlief terecht in herinneringen aan een vorig leven in woestijnzand! Werden zijn beelden getriggerd door het energieveld onder de Stargate of door de Egyptische sfeer die in Monika’s huis hing? Had ik me als controlfreak maar over kunnen geven aan Monika’s meditatie, dacht ik een beetje jaloers. Daarbij vergetend, dat ik wel aan enkele van mijn vorige levens had ‘gedacht’. Ik denk nog steeds weleens aan de Sterrenpoort-ervaring bij Monika trouwens. Ze had gelijk: je moet het zelf ervaren! Er zijn vele manieren om door tijd en ruimte te reizen en om contact te maken met wezens uit andere sferen en dimensies. Mogelijk dat het energieveld van een Sterrenpoort dankzij de combinatie van speciale buizenstructuur en -materiaal een bijzonder energieveld

genereert dat daarbij een handje helpt. Ik geef de voorkeur aan voortborduren op wat ik al in meerdere levens deed: stil worden, aandacht richten op waar je naartoe wilt en uittreden met een deel van je energieveld. Dat kan overal en altijd, zonder dat je onder een poort hoeft te gaan liggen. Toch blijven sterrenpoorten een grote aantrekkingskracht op me uitoefenen. Net zoals *Ziggoerats*, tempeltorens gebouwd op verhoogde gebieden uit het oude Mesopotamië en Perzië (in het huidige Irak en Iran), in de vorm van terrasachtige piramides. Op *social media* gaan geruchten dat zich in de Ziggoerat van Ur de enige echte Stargate bevindt. Dit zou de werkelijke reden zijn waarom de VS in 2003 Irak binnenviel met een speciale militaire operatie. Volgens complottheorieën behouden machthebbers graag hun leidende positie. Wie weet denken ze dat te kunnen doen door het vinden van de sleutel tot tijdreizen in het universum. Dat de menselijke geest zélf kan reizen in ruimte en tijd, dat zijn we in de loop der

‘Dat de geest zélf kan reizen in ruimte en tijd, zijn we vergeten’

